

§ 1 bestyttes i 50 Aar fra den første Udgivelse, altsaa noget længere end her foreslaaet. Men naar henses til, at dette Resultat dog beror paa en ret omtvistelig Fortolkning, og at den praktiske Virkning af denne Forskel sikkert vil blive faare ringe, turde det være ubetænkeligt ganske at bortse herfra.

§ Paragraffens andet og tredje Stykke er taget Hensyn til den Tredjemand, som, før Loven træder i Kraft, har foretaget eller paabegyndt en Gengivelse, som efter den gældende Ret var lovlig, enten fordi denne ikke hjemler Beskyttelse i den paagældende Retning, eller fordi de nu gældende kortere Frister for Rettens Varighed ere udløbne. Det er et lignende Hensyn som det, der har givet sig Udtryk i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, men som der er ført ud over, hvad Njemedet kræver. Dette kræver nemlig kun, at den nye Lovs Regler ikke paaføre saadanne Tredjemænd Tab, men ingenlunde, at enhver Beskyttelse efter den nye Lov udeluftes, fordi en Gengivelse tidligere lovligt er offentliggjort eller paabegyndt. Herom kan i øvrigt henvises til de tilsvarende Be-

tragtninger, som ovenfor ere fremsatte med Hensyn til Reglen i Forslagets § 26.

Paragraffens fjerde Stykke sigter navnlig til Regler som den i § 9 om Dplagets Størrelse, Reglen i § 10 i Slutningen o. L., idet disse ikke bør komme til Anvendelse paa Forslagskontrakter o. L., som ere stiftede, før Loven træder i Kraft, altsaa under andre Forudsætninger.

Reglen i femte Stykke er ikke blot nødvendig, fordi en Anvendelse af de foreslaaede nye Arveregler vanskelig lader sig gennemføre, naar Arven efter den gældende Ret allerede er tilfalden bestemte Personer; men stemmer ogsaa med den almindelige arveretlige Grundsaetning, at det er de ved Arveladerens Død gældende Arveregler, som ere bestemmende for Arvegangen.

Til § 47.

Denne Bestemmelse er vel strængt taget overflødig, men i alt Fald uafslødig og afskærer enhver mulig Tvivl om Lovens Forhold til Lov af 12te April 1889 om Teaterdrift i Kjøbenhavn.